

Els Gaudí en 14 escenes

Escots fins al melic i discursos en vers en una gala del cinema més congelada que reivindicativa

L'actriu Aina Clotet, dona de vermell a la catifa dels Gaudí. Foto: Paco Amate.

1. L'Aina Clotet

(<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/537/aina/clotet/no/agradar/et/fa/perdre/llibertat>) porta un "escot que arriba al melic", en paraules d'Àngel Llàcer, i s'ha deixat els sostenidors a casa. La parella de Natalia Tena porta una faldilla escocesa sense res a sota, tal com mana la tradició. Tanta absència de roba seria estimulants, si no fos que al Sant Jordi Club hi fa un fred que espantaria un pingüí. Garratibada malgrat l'abric i la bufanda i els guants i les mitges tèrmiques, planyo el coll de la Clotet i les cames de l'escocès.

2. Entro a la sala *vip* buscant la Isona Passola, però hi trobo l'escriptor Miquel de Palol. En Miquel no busca la Isona -ja la té a prop sovint- sinó un lavabo. Al de dones hi ha tanta cua que opto per no esperar-me, o el discurs de la presidenta de l'Acadèmia al final de la gala m'enxamparà rentant-me les mans.

3. Uns companys amb càmera entrevisten l'alcalde de Barcelona, que es nega a entrar en el joc que li proposen. "Crec que els polítics no ens hem de decantar per una pel·lícula", diu Xavier Trias. Tampoc haurien de vendre'ns segons quines pel·lícules, com els toca fer durant les campanyes electorals.

4. Saludo Helena Rakosnik just abans que ella entri al pati de butaques al qual no tenim accés

els periodistes. Dic a la primera dama que no em deixen passar del punt on som i em convida a desafiar les normes: "Vine i entra amb mi, si vols". No, gràcies: prefereixo reservar la desobediència civil per a situacions més compromeses.

5. La *troupe* del musical *Polònia* ha vingut directament des del teatre Poliorama, on han fet la funció de cada diumenge. "Els quilos que vam perdre els primers dies ja els hem recuperat", m'explica una Agnès Busquets tan mudada que, d'entrada, no l'he reconegut. I això que ja fa estona que s'ha tret el maquillatge d'Àlícia Sánchez-Camacho.

6. La sala de premsa és un iglú, però almenys aquí no estem obligats a lluir pell nua: podríem anar amb passamuntanyes i ningú ens diria res. Sort que ingerim calories: les patates fregides Frit Ravich amb oli d'oliva verge i les Estrelles van que volen.

7. La gala és poc reivindicativa. Les excepcions vénen en boca d'Eduard Fernández - comparteix el missatge que li va dir Pere Casaldàliga: "Hem de ser radicals"- i de Belén Fabra, que reclama justícia pels fets del 4-F: "Crec que som molts els que volem respostes en aquest tema". Repasso el dossier: no, *Ciutat Morta* no es troba entre els documentals nominats.

8. Eduard Fernández també comet la patinada de la nit: dedica "aquest Goya" a la seva filla Greta, que vol fer carrera com a actriu. Així que s'adona del lapsus, Fernández es queda immòbil amb la boca oberta i fa un silenci dramàtic. "Hòstia, això portarà cua, eh? Gràcies i perdoneu".

9. Quan ensenyen imatges d'un dels nominats al millor actor protagonista, una periodista exclama: "Es pot ser més guapo?" Una altra col·lega respon: "Definitivament, no". Un tercer company, qui sap si gelós, hi fica cullerada: "Es pot ser millor actor? Definitivament, sí". El Gaudí al millor protagonista masculí no se l'emporta el guapo en qüestió sinó David Verdaguer, de qui fa uns minuts Àngel Llàcer ha dit que era "lleig". I bon actor, això també.

10. L'Acadèmia del Cinema Català ha deixat una cadira buida a la platea per recordar la situació del cineasta ucraïnès Oleg Sentsov, empresonat a Moscou des del 10 de maig del 2014 per haver donat suport a les manifestacions europeistes de la plaça Maiden de Kiev.

11. El procés sobiranista hi fa acte de presència tímidament: Isona Passola (<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/380/isona/passola/cinema/questio/estat>) pronostica que el país farà "un salt endavant" i defensa la centralitat de la cultura; Carme Sansa voldria celebrar aviat la gala dels Gaudí "en un país lliure"; i Àngel Llàcer -que abans ha comparat la relació entre Mas i Junqueras amb una cançó de Pimpinela- tancarà el xou així: "Ja s'han resolt totes les incògnites de la gala, perquè les altres, president... A nosaltres no ens calen llistes úniques, els del cinema ja fa temps que anem a la una". Al principi, quan Manuel Fuentes li ha preguntat "tu no volies una orquestra?", Llàcer ha respost: "També volíem un referèndum".

12. "Jo, com que ja sabia que havia de pujar, m'ho he escrit", anuncia Ventura Pons. I enfila un discurs per agrair el Gaudí d'Honor... en vers. Me'n queda gravada una rima (consonant, ep): "Sé que ningú no és profeta a la seva pròpia terra/ i és precisament aquesta la raó que m'espaterra".

13. Sorpresa: *Rastres de sàndal* guanya el Gaudí a la millor pel·lícula sense haver rebut cap altre guardó. Però la gran triomfadora és *10.000 km*, de Carlos Marques-Marcet (<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/143/carlos/marques-marcet/no/som/generacio/perduda>), que acumula els premis a millor guió, millor direcció, millor actor, millor actriu i millor pel·lícula en llengua no catalana. El film amb més premis és *El niño*: millor actor i millor actriu secundaris i cinc de categories tècniques. La majoria de periodistes tenen un problema a l'hora de condensar tanta informació en un sol títol.

14. És possible passar més fred que a la sala de premsa del Sant Jordi Club? Sí. Ho comprovo mentre camino Montjuïc avall a quarts de dues de la matinada. Quan arribi a casa no tindrè altre remei que encabir-me tota jo dins del microones, funció descongelació, abans de començar a

escriure aquestes ratlles.

Natalia Tena i Paco Escribano, contents i guardonats. Foto: Paco Amate